

Strona główna>Wszczęcie postępowania sądowego>Gdzie i jak>Prawo którego kraju zostanie zastosowane?

Prawo którego kraju zostanie zastosowane?

Słowenia

1 Źródła obowiązujących przepisów

1.1 Przepisy krajowe

Podstawową ustawą regulującą ogólne zasady prawa prywatnego międzynarodowego jest ustawa – Prawo prywatne międzynarodowe i procesowe (Zakon o mednarodnem zasebnem pravu in postopku, Dziennik Urzędowy Republiki Słowenii (Uradni list RS) nr 56/99). Konkretnie sprawy powiązane z prawem różnych państw regulują przepisy szczególne (na przykład ustawa o operacjach finansowych, postępowaniu upadłościowym i przymusowej likwidacji (Zakon o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju).

1.2 Wielostronne konwencje międzynarodowe

Konwencje ratyfikowane i ogłaszane w Republice Słowenii są stosowane bezpośrednio i mają pierwszeństwo przed prawem krajowym. Normy kolizyjne reguluje rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I), które zastępuje, w odniesieniu do państw członkowskich, do których ma zastosowanie, Konwencję rzymską z dnia 19 czerwca 1980 r. o prawie właściwym dla zobowiązań umownych oraz rozporządzenie nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczące prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych („Rzym II”). Normy kolizyjne zawarte są również w konwencjach wielostronnych przyjętych przez

[Haską Konferencję Prawa Prywatnego Międzynarodowego](#), której Republika Słowenii jest członkiem.

1.3 Główne konwencje dwustronne

Normy kolizyjne są również zawarte w umowach dwustronnych o pomocy prawnej zawartych z Austrią, Bułgarią, Federacją Rosyjską, Francją, Mongolią, Polską, Republiką Czeską, Słowacją, Rumunią i Węgrami. Lista umów jest dostępna na [stronie internetowej Ministerstwa](#).

2 Wdrożenie norm kolizyjnych

2.1 Czy istnieje obowiązek stosowania przez sąd norm kolizyjnych z urzędu?

Sędzia jest związany prawem regulującym kolizję przepisów, lecz strony mają swobodę wyboru prawa, które ma regulować ich stosunek prawny. W takim przypadku zastosowanie ma prawo wybrane przez strony. Ponadto prawo, które miałyby zazwyczaj zastosowanie zgodnie z ustawą – Prawo prywatne międzynarodowe i procesowe, nie ma zastosowania, jeżeli w wszystkich okoliczności wyraźnie wynika, że nie istnieje znaczący związek danego stosunku prawnego z prawem, które ma zostać zastosowane, lecz istnieje znacznie ściślejszy związek z innym prawem.

2.2 Odesłanie

Instytucję odesłania określono w art. 6 ustawy – Prawo prywatne międzynarodowe i procesowe, który stanowi, że jeżeli podczas ustalania, które prawo należy zastosować, przepisy państwa trzeciego wskażą prawo słoweńskie, prawo słoweńskie ma zastosowanie bez uwzględniania przepisów słoweńskich dotyczących ustalania prawa właściwego. Przepis ten nie ma zastosowania, jeżeli prawo właściwe zostanie wybrane przez strony.

2.3 Zmiana łącznika

Konkretnie normy kolizyjne regulujące łączniki, które mogą ulec zmianie, określają również zazwyczaj moment, w którym taką normę należy zastosować. W przypadku niektórych łączników moment rozstrzygający o wyborze prawa określony jest w samej normie kolizyjnej (przykładowo: obywatelstwo spadkodawcy w chwili sporządzenia testamentu), podczas gdy w innych przypadkach zmiana łącznika może oznaczać zastosowanie innego systemu prawnego. W przypadku trwałych stosunków należy zastosować zasadę uznawania praw nabytych.

2.4 Wyjątki od normalnego stosowania norm kolizyjnych

Prawa ustalonego na podstawie ustawy – Prawo prywatne międzynarodowe i procesowe nie stosuje się, jeżeli skutki jego zastosowania byłyby sprzeczne ze słoweńskim porządkiem prawnym. Koncepcja porządku publicznego stanowi normę prawną wyrażoną w orzecznictwie. W większości przypadków opiera się on na konstytucyjnych zasadach państwa, podstawowych zasadach prawa krajowego i zasadach moralnych.

2.5 Stwierdzenie prawa obcego

Sąd lub inny właściwy organ z urzędu ustala treść prawa obcego, które należy zastosować, zwracając się do ministerstwa właściwego do spraw sprawiedliwości o wydanie zaświadczenia o prawie obcym, lub bada jego treść, stosując inną odpowiednią metodę. Strony mogą przedstawić dokument urzędowy lub inny dokument sporządzony przez właściwy organ zagraniczny lub właściwą instytucję zagraniczną dotyczący treści prawa obcego. Jeżeli w konkretnym przypadku nie można ustalić treści prawa obcego, zastosowanie ma prawo słoweńskie.

3 Normy kolizyjne

3.1 Zobowiązania umowne i akty prawne

W odniesieniu do państw członkowskich zastosowanie ma rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych, które stosuje się w Republice Słowenii; rozporządzenie to ma pierwszeństwo przed prawem krajowym regulującym tę samą kwestię. W sprawach, w których rozporządzenie to nie ma zastosowania, w stosownych przypadkach stosuje się umowy dwustronne. W braku umów dwustronnych zastosowanie ma prawo krajowe regulujące kolizję przepisów w stosunkach umownych (ustawa – Prawo prywatne międzynarodowe i procesowe).

Ogólna norma kolizyjna

Zgodnie z ustawą – Prawo prywatne międzynarodowe i procesowe prawo wybrane przez umawiające się strony ma zastosowanie do ich umowy, chyba że ustawa lub konwencja międzynarodowa stanowią inaczej. Wola stron dotycząca wyboru prawa właściwego może być wyrażona w sposób wyraźny lub też postanowienia umowne lub inne okoliczności mogą wyraźnie wskazywać, że wybrano dane prawo. Ważność umowy ocenia się wówczas według prawa wybranego. Jeżeli strony nie dokonały wyboru prawa właściwego, zastosowanie ma prawo najściślej związane z danym stosunkiem prawnym. Jeżeli okoliczności nie wskazują na inne prawo, zastosowanie ma prawo państwa, w którym strona zobowiązana do spełnienia świadczenia charakterystycznego dla danego stosunku umownego ma miejsce pobytu stałego lub główne miejsce prowadzenia działalności.

Kwestie związane z umowami o pracę reguluje prawo państwa, w którym pracownik zazwyczaj wykonuje swoją pracę. Zgadając się na zastosowanie innego prawa do umowy o pracę, strony nie mogą wyłączyć zastosowania przepisów bezwzględnie obowiązujących dotyczących ochrony praw pracowników, zawartych w prawie państwa, które miałyby zastosowanie, gdyby strony nie wybrały innego prawa.

Umowa konsumencka jest umową o przeniesienie własności towarów, przeniesienie praw lub świadczenie usług na rzecz konsumenta. Konsument jest osobą nabywającą towary, prawa lub usługi głównie do użytku osobistego lub do użytku gospodarstwa domowego. Umowa konsumencka nie obejmuje umowy przewozu lub umowy świadczenia usług na rzecz konsumenta, jeżeli umowa jest w pełni wykonywana poza granicami państwa, w którym konsument ma miejsce zamieszkania. Niezależnie od przepisów ustawy – Prawo prywatne międzynarodowe i procesowe umowa konsumencka podlega prawu państwa, w którym konsument zamieszkuje, jeżeli jej zawarcie wynika z oferty lub reklamy w tym państwie, a konsument podjął w tym państwie kroki niezbędne do zawarcia umowy; jeżeli strona, która zawarła umowę z konsumentem, lub jej pełnomocnik otrzyma zlecenie w tym państwie, lub jeżeli umowę sprzedaży zawarto w innym państwie lub konsument złożył zamówienie w innym państwie, a podróż została zorganizowana przez sprzedawcę w celu promowania zawierania tego rodzaju umów.

W powyższym scenariuszu strony umowy nie mogą się zgodzić na stosowanie prawa, które wyłącza stosowanie przepisów bezwzględnie obowiązujących dotyczących praw ochrony konsumentów o w państwie stałego pobytu konsumenta.

W przypadku umów związanych z nieruchomościami stosuje się zawsze prawo państwa położenia nieruchomości.

Jeżeli umawiające się strony nie uzgodniły inaczej, ogólna norma kolizyjna ma zastosowanie do stosunków między umawiającymi się stronami, rozstrzygając również o tym, od którego momentu nabywca ruchomości ma prawo do pobierania pożytków, oraz o tym, od którego momentu nabywca przyjmuje na siebie ryzyko związane z rzeczą.

Ponadto jeżeli umawiające się strony nie uzgodniły inaczej, metoda dostarczenia rzeczy oraz środki niezbędne w przypadku odmowy przyjęcia dostarczonej rzeczy podlegają prawu państwa, w którym rzecz należało dostarczyć.

Jeżeli chodzi o skutki przelewu wierzytelności lub przejęcia długu, dłużnicy lub wierzyciele, którzy nie uczestniczyli bezpośrednio w przelewie wierzytelności lub przejęciu, podlegają temu samemu prawu, co sam przelew wierzytelności lub samo przejęcie.

Prawo właściwe dla głównej czynności prawnej ma zastosowanie do czynności pomocniczej, o ile nie postanowiono inaczej.

Prawo państwa miejsca pobytu stałego lub siedziby dłużnika ma zastosowanie do jednostronnej czynności prawnej.

3.2 Zobowiązania pozaumowne

Jeżeli chodzi o zobowiązania pozaumowne nieobjęte zakresem stosowania konwencji międzynarodowej lub rozporządzenia nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych („Rzym II”), normy kolizyjne stanowią, że zastosowanie ma prawo krajowe.

Ustawa – Prawo prywatne międzynarodowe i procesowe stanowi, że dla zobowiązań pozaumownych właściwe jest prawo państwa, w którym dokonano czynu. Prawo państwa, w którym wystąpiły skutki czynu, ma zastosowanie, jeżeli prawo to jest korzystniejsze dla poszkodowanego, pod warunkiem że osoba, która dopuściła się tego czynu, powinna była przewidzieć lub mogła przewidzieć miejsce wystąpienia skutków. Jeżeli takie prawo nie pozostaje w ścisłym związku ze stosunkiem prawnym, ale istnieje związek z innym prawem, zastosowanie ma to inne prawo.

Jeżeli zdarzenie powodujące powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej nastąpi na jednostce pływającej na morzu otwartym lub na statku powietrznym, za prawo właściwe uznaje się prawo państwa rejestracji jednostki pływającej lub statku powietrznego.

3.3 Status osoby, aspekty odnoszące się do stanu cywilnego osoby (imię i nazwisko, miejsce zamieszkania, zdolność)

Jeżeli obywatel Republiki Słowenii jest również obywatelem innego państwa, osobę tę do celów ustawy – Prawo prywatne międzynarodowe i procesowe uznaje się jedynie za obywatela Słowenii. Jeżeli dana osoba nie posiada obywatelstwa Republiki Słowenii, ale posiada obywatelstwo co najmniej dwóch państw, do celów ustawy – Prawo prywatne międzynarodowe i procesowe stosuje się prawo państwa, którego osoba ta jest obywatelem i w którym ma miejsce pobytu stałego. Jeżeli dana osoba nie ma miejsca pobytu stałego w żadnym z państw, którego jest obywatelem, do celów ustawy – Prawo prywatne międzynarodowe i procesowe stosuje się prawo państwa, z którym osobę tę łączy najściślejszy związek.

Jeżeli dana osoba nie ma żadnego obywatelstwa lub nie można ustalić jej obywatelstwa, zastosowanie ma prawo państwa jej miejsca pobytu stałego. Jeżeli dana osoba nie ma miejsca pobytu stałego lub nie można go ustalić, zastosowanie ma prawo państwa jej miejsca pobytu czasowego. Jeżeli nie można ustalić nawet miejsca pobytu czasowego danego bezpieczeństwa, zastosowanie ma prawo słoweńskie.

Prawo państwa, którego obywatelem jest dana osoba, ma zastosowanie do zmiany jej nazwiska.

Zdolność do czynności prawnych ocenia się według prawa ojczystego osoby fizycznej. Uznaje się, że osobie fizycznej, która zgodnie z prawem ojczystym, nie ma zdolności do czynności prawnych, przysługuje zdolność do czynności prawnych, jeżeli wynika to z prawa miejsca, w którym powstało zobowiązanie. Utratę lub ograniczenie zdolności do czynności prawnych osoby fizycznej ocenia się według prawa ojczystego tej osoby.

3.4 Ustanowienie więzi rodzicielskiej z dzieckiem, w tym przysposobienie

3.4.1 Ustanowienie więzi rodzicielskiej z dzieckiem

Ustanowienie lub ustanie opieki oraz stosunki między opiekunem a osobą objętą opieką (podopiecznym) podlegają prawu państwa, którego podopieczny jest obywatelem. Środki służące zabezpieczeniu interesów prawnych zastosowane w Republice Słowenii wobec obywatela obcego państwa lub bezpieczeństwa podlegają prawu słoweńskiemu i pozostają w mocy, dopóki właściwe państwo nie wyda postanowienia dotyczącego danych środków lub nie podejmie niezbędnych działań. Przepis ten ma również zastosowanie do majątku – położonego w Republice Słowenii – obywatela obcego państwa lub bezpieczeństwa.

Stosunki między rodzicami a dziećmi ocenia się według prawa państwa, którego są oni obywatelami. Jeżeli rodzice i dzieci są obywatelami różnych państw, zastosowanie ma prawo państwa, w którym mają oni wspólne miejsce pobytu stałego. Jeżeli rodzice i dzieci są obywatelami różnych państw i nie mają miejsca pobytu stałego w tym samym państwie, zastosowanie ma prawo państwa, którego dziecko jest obywatelem.

Procedura uznawania, ustalania i zaprzeczania ojcostwa lub macierzyństwa podlega prawu państwa, którego dziecko jest obywatelem.

Obowiązek alimentacyjny wobec krewnych, z wyjątkiem obowiązku rodziców wobec dzieci, oraz obowiązek alimentacyjny wobec powinowatych ocenia się według prawa państwa, którego obywatelem jest osoba, na której ciąży obowiązek alimentacyjny.

Proces uznawania dziecka podlega prawu państwa, którego rodzice są obywatelami, lub – jeżeli rodzice nie są obywatelami tego samego państwa – prawu państwa rodzica, na podstawie którego to prawa dokonuje się przysposobienia. Wyrażanie zgody na uznanie przez dziecko, inną osobę lub organ krajowy podlega prawu państwa, którego dziecko jest obywatelem.

3.4.2 Przysposobienie

Przesłanki przysposobienia i rozwiązania stosunku przysposobienia podlegają prawu państwa, którego obywatelami są przysposobiony i przysposabiający. Jeżeli przysposabiający i przysposobiony są obywatelami różnych państw, przesłanki przysposobienia i rozwiązania stosunku przysposobienia podlegają jednocześnie prawu państw, których osoby te są obywatelami. Jeżeli małżonkowie wspólnie dokonują przysposobienia, prawem regulującym przesłanki przysposobienia i rozwiązania stosunku przysposobienia jest prawo państwa, którego obywatelem jest przysposobiony, jak również prawo państw, którego obywatelem jest zarówno jeden, jak i drugi współmałżonek. Forma przysposobienia podlega prawu państwa, w którym dokonano przysposobienia. Skutki przysposobienia podlegają prawu państwa, którego obywatelami byli przysposabiający i przysposobiony w chwili przysposobienia. Jeżeli przysposabiający i

przysposobiony są obywatelami różnych państw, zastosowanie ma prawo państwa, w którym mają oni miejsce pobytu stałego. Jeżeli przysposabiający i przysposobiony są obywatelami różnych państw i nie mają miejsca pobytu stałego w tym samym państwie, zastosowanie ma prawo państwa, którego obywatelem jest przysposobiony.

3.5 Związek małżeński, pary, które nie zawarły związku małżeńskiego/konkubenci, związki partnerskie, rozwód, separacja sądowa, obowiązki alimentacyjne

3.5.1 Związek małżeński

Przesłanki zawarcia małżeństwa podlegają prawu państwa obywatelstwa każdej z osób z chwili zawarcia małżeństwa. Forma małżeństwa podlega prawu państwa, w którym je zawarto. Nieważność małżeństwa podlega prawu, zgodnie z którym je zawarto, w oparciu o normy kolizyjne opisane powyżej.

3.5.2 Pary, które nie zawarły związku małżeńskiego/konkubenci i związki partnerskie

Ustawa – Prawo prywatne międzynarodowe i procesowe nie zawiera żadnych przepisów szczególnych dotyczących konkubinatu. Biorąc pod uwagę, że skutki pozostawania w konkubinacie są takie same jak skutki zawarcia małżeństwa, przepisy regulujące małżeństwo mogą mieć zastosowanie również do konkubinatu.

Stosunki majątkowe między dwoma osobami pozostającymi w konkubinacie podlegają prawu państwa, którego są one obywatelami. Jeżeli osoby te nie mają wspólnego obywatelstwa, zastosowanie ma prawo państwa ich wspólnego miejsca pobytu. Umowne stosunki majątkowe między osobami pozostającymi w konkubinacie podlegają prawu właściwemu dla ich stosunków majątkowych z chwili zawarcia umowy.

Ustawa – Prawo prywatne międzynarodowe i procesowe nie zawiera żadnych przepisów szczególnych dotyczących zarejestrowanych związków partnerskich osób tej samej płci oraz warunków ich zawarcia. Biorąc jednak pod uwagę, że skutki zawarcia związku partnerskiego osób tej samej płci są takie same jak skutki zawarcia małżeństwa, zastosowanie mogą mieć te same przepisy, co przepisy regulujące małżeństwo.

3.5.3 Rozwód i separacja sądowa

Rozwód podlega prawu państwa, którego obywatelstwo posiadają oboje małżonkowie w chwili wytoczenia powództwa o rozwód. Jeżeli w chwili wytoczenia powództwa o rozwód małżonkowie są obywatelami różnych państw, rozwód podlega jednocześnie prawu państw, których małżonkowie są obywatelami. Jeżeli rozwodu nie można przeprowadzić na podstawie wyżej wymienionych przepisów, podlega on prawu słoweńskiemu, jeżeli jedno z małżonków ma miejsce pobytu stałego w Republice Słowenii w chwili wytoczenia powództwa o rozwód. Jeżeli jedno z małżonków jest obywatelem Słowenii, ale nie ma miejsca pobytu stałego w Słowenii, a rozwodu nie można przeprowadzić na podstawie wyżej wymienionych przepisów, rozwód podlega prawu słoweńskiemu. Ustawa – Prawo prywatne międzynarodowe i procesowe nie zawiera żadnych przepisów szczególnych dotyczących rozwiązywania związków partnerskich osób tej samej płci. Ponieważ jednak skutki zawarcia związku partnerskiego osób tej samej płci są takie same jak skutki zawarcia małżeństwa, zastosowanie mogą mieć przepisy dotyczące rozwodu.

3.5.4 Obowiązki alimentacyjne

Stosunki między rodzicami a dziećmi podlegają prawu państwa, którego są obywatelami. Jeżeli rodzice i dzieci są obywatelami różnych państw, zastosowanie ma prawo państwa, w którym mają oni wspólne miejsce pobytu stałego. Jeżeli rodzice i dzieci są obywatelami różnych państw i nie mają miejsca pobytu stałego w tym samym państwie, zastosowanie ma prawo państwa, którego dziecko jest obywatelem.

3.6 Małżeńskie ustroje majątkowe

Stosunki osobiste i majątkowe między małżonkami podlegają prawu państwa, którego są oni obywatelami. Jeżeli małżonkowie są obywatelami różnych państw, zastosowanie ma prawo państwa, w którym mają oni miejsce pobytu stałego. Jeżeli małżonkowie nie mają wspólnego obywatelstwa ani miejsca pobytu stałego w tym samym państwie, zastosowanie ma prawo państwa, w którym mieli oni ostatnie wspólne miejsce pobytu. Jeżeli nie można ustalić prawa właściwego na podstawie tych przepisów, zastosowanie ma prawo, z którym są oni najściślej związani.

Umowny małżeński ustrój majątkowy podlega prawu państwa, które regulowało stosunki osobiste i majątkowe małżonków w chwili zawarcia umowy. Jeżeli prawo stanowi, że małżonkowie mogą wybrać prawo właściwe dla umowy majątkowej, zastosowanie ma wybrane przez nich prawo.

Jeżeli małżeństwo zostaje unieważnione lub rozwiązane, do stosunków osobistych i ustroju majątkowego stosuje się te same normy kolizyjne, które mają zastosowanie do stosunków osobistych i majątkowych między małżonkami.

3.7 Testamenty i dziedziczenie

Dziedziczenie podlega prawu państwa, którego spadkodawca był obywatelem w chwili śmierci. Zdolność testowania podlega prawu państwa, którego obywatelem był spadkodawca w chwili sporządzenia testamentu.

Testament został sporządzony w ważnej formie, jeżeli formę tę uznaje się za ważną zgodnie z następującymi systemami prawnymi: z prawem państwa, w którym sporządzono testament; z prawem państwa, którego spadkodawca był obywatelem w chwili sporządzenia testamentu lub w chwili śmierci; z prawem państwa, w którym spadkodawca miał miejsce pobytu stałego w chwili sporządzenia testamentu lub w chwili śmierci; z prawem słoweńskim lub z prawem państwa położenia nieruchomości – w sprawach dotyczących nieruchomości.

Forma odwołania testamentu jest ważna, jeżeli formę tę uznaje się za ważną zgodnie z którymkolwiek prawem, na podstawie którego sporządzenie testamentu byłoby ważne, zgodnie z powyższymi wyjaśnieniami.

3.8 Nieruchomości

W odniesieniu do prawa własności i innych praw rzeczowych zastosowanie ma prawo położenia rzeczy. Jeżeli chodzi o prawo własności rzeczy w transporcie, zastosowanie ma prawo państwa przeznaczenia. W odniesieniu do prawa własności środków transportu zastosowanie ma prawo państwa, w którym są one zarejestrowane, chyba że prawo słoweńskie stanowi inaczej.

3.9 Niewypłacalność

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego jest stosowane bezpośrednio w Słowenii w odniesieniu do kwestii wchodzących w zakres jego stosowania oraz dotyczących państw członkowskich UE. W sprawach, w których rozporządzenie to nie ma zastosowania, prawem właściwym jest słoweńskie prawo krajowe, tj. ustawa o operacjach finansowych, postępowaniu upadłościowym i przymusowej likwidacji (Dziennik Urzędowy Republiki Słowenii, ZFPPIPP-UPB7, nr 63/2013).

W ustawie tej rozdział zatytułowany „Postępowanie upadłościowe z elementem obcym”, zawierający przepisy ogólne dotyczące postępowania upadłościowego z elementem obcym, reguluje dostęp zagranicznych wierzycieli oraz zagranicznych syndyków masy upadłościowej do sądu krajowego oraz reguluje współpracę z zagranicznymi sądami i syndykami masy upadłościowej. Reguluje on również uznawanie zagranicznych postępowań upadłościowych, środki tymczasowe, równoległe postępowania upadłościowe oraz prawo właściwe dla skutków postępowania upadłościowego.

Sąd krajowy właściwy dla krajowych postępowań upadłościowych może zdecydować o uznaniu zagranicznego postępowania oraz o podjęciu współpracy z zagranicznymi sądami. Sądami krajowymi właściwymi miejscowo dla prowadzenia krajowych postępowań upadłościowych są następujące sądy: 1. jeżeli dłużnik będący krajową osobą prawną lub krajowym przedsiębiorcą posiada siedzibę w Republice Słowenii – sąd właściwy dla miejsca, w którym dłużnik posiada siedzibę; 2. jeżeli dłużnik będący osobą zagraniczną posiada oddział w Republice Słowenii – sąd właściwy dla miejsca, w którym znajduje się główne miejsce prowadzenia działalności oddziału dłużnika; 3. w pozostałych przypadkach – Sąd Okręgowy w Lublanie (Okrožno sodišče v Ljubljani).

Jeżeli chodzi o prawo regulujące skutki prawne postępowania upadłościowego, co do zasady zastosowanie ma prawo państwa, w którym prowadzone jest postępowanie, o ile prawo nie stanowi inaczej w konkretnym przypadku. Ustawa o operacjach finansowych, postępowaniu upadłościowym i przymusowej

likwidacji zawiera przepisy, które stanowią, że dla umów dotyczących użytkowania nieruchomości lub jej nabywania prawem właściwym jest prawo państwa położenia nieruchomości. Istnieją przepisy szczególne dotyczące prawa właściwego dla praw wpisanych do rejestru (którym jest prawo państwa upoważnionego do zarządzania rejestrem), prawa właściwego dla systemów płatności i rynków finansowych (którym jest prawo państwa stosowane do takich systemów płatności / rynków finansowych), prawa właściwego dla umów potrącenia i odkupu oraz prawa właściwego dla umów o pracę.

Ostatnia aktualizacja: 17/04/2018

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.